

0 5 4 8 10 12

12 10 8 6 4 3 0

Liza Marklund

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Κόκκινη Λύκαινα

Μία από τις πιο
δυναμικές και
δημοφιλείς συγγραφείς
της εποχής μας.

Patricia Cornwell,

συγγραφέας

Τρίτη 10 Νοεμβρίου

Η Άνικα Μπένγκτζον σταμάτησε στην είσοδο της αίθουσας σύνταξης κοιτώντας τον έντονο λευκό φωτισμό από νέον. Ο θόρυβος χύμηξε πάνω της με φόρα: εκτυπωτές που τερέτιζαν, σαρωτές που βούιζαν, νύχια που χτυπούσαν πάνω σε πληκτρολόγια, άνθρωποι που τροφοδοτούσαν αδιαλείπτως μηχανήματα με κείμενα, εικόνες, γράμματα και εντολές.

Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και διέσχισε την αίθουσα. Εκείνη τη στιγμή, η μόνη δραστηριότητα στο γραφείο σύνταξης προερχόταν από τη συνομοταξία εκείνη που απαιτούσε σιωπή και συγκέντρωση. Ο Σπάικ, το αφεντικό, διάβαζε μερικά έγγραφα, με τα πόδια σταυρωμένα πάνω στο γραφείο του. Ο προσωρινός διευθυντής ειδήσεων κοιτούσε προσεκτικά, με μάτια κόκκινα, την οθόνη του υπολογιστή του – το Reuters και το γαλλικό AFP, το Associated Press, το TTA και το TTb· εγχώρια και διεθνή νέα, αθλητικά και οικονομικά, μια ατέλειωτη ροή ειδήσεων και τηλεγραφημάτων απ’ όλο τον κόσμο. Ακόμη δεν είχαν ξεκινηήσει οι ζωνχές φωνές· δεν ακούγονταν ούτε θορυβώδεις εκδηλώσεις ενθουσιασμού ή απογοήτευσης για θέματα που είτε είχαν πάει καλά είτε είχαν προκαλέσει αναστάτωση, ούτε ένθερμες λογομαχίες για την προτίμηση μιας δημοσιογραφικής προσέγγισης από μια άλλη.

Τους προσπέρασε αθόρυβα χωρίς να τους κοιτάξει και χωρίς να γίνει αντιληπτή.

Ξαφνικά ένας θόρυβος, μια πρόκληση, μια φωνή έσπασε την ηλεκτρονική βοή:

«Πάλι την κάνουμε;».

Η Άνικα αναπήδησε και έκανε άθελά της ένα βήμα στο πλάι αφήνοντας το βλέμμα της να στραφεί προς τον Σπάικ. Το φως της λάμπας του γραφείου του την τύφλωσε.

«Έμαθα ότι πετάς για Λούλεο σήμερα το απόγευμα».

Η Άνικα χτύπησε τον μηρό της στη γωνία του γραφείου της πρωινής βάρδιας προσπαθώντας να φτάσει γρήγορα στο δικό της γραφείο. Σταμάτησε, έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια της και, καθώς γύριζε απ' την άλλη, ένωσε την τσάντα της να γλιστράει από τον ώμο της.

«Ίσως. Γιατί;»

Όμως ο διευθυντής ειδήσεων είχε ήδη στρέψει την προσοχή του σε κάτι άλλο αφήνοντάς τη μετέωρη, παγιδευμένη ανάμεσα στα βλέμματα του κόσμου και στο βουητό της αίθουσας σύνταξης. Έγλειψε νευρικά τα χείλη της και κρέμασε πάλι την τσάντα στον ώμο της νιώθοντας τον σκεπτικισμό τους να κολλάει πάνω στο νάιλον του καπιτονέ μπουφάν της.

Είχε σχεδόν φτάσει. Το τζάμι του γραφείου της, του ενυδρείου της, ήταν πλέον πολύ κοντά. Άνοιξε ανακουφισμένη τη συρόμενη πόρτα και κρύφτηκε μέσα. Αφού έκλεισε αθόρυβα την πόρτα πίσω της, έγειρε το πίσω μέρος του κεφαλιού της πάνω στο δροσερό τζάμι. Τουλάχιστον την είχαν αφήσει να κρατήσει το δικό της γραφείο. Η σταθερότητα και η ασφάλεια γίνονταν όλο και πιο σημαντικές με τον καιρό –αυτό το ήξερε–, τόσο γι' αυτήν προσωπικά όσο και για την κοινωνία γενικότερα.

Έριξε την τσάντα και το παλτό της στον καναπέ των επισκεπτών και άνοιξε τον υπολογιστή της. Τα ρεπορτάζ των ειδήσεων της φαίνονταν όλο και πιο μακρινά, παρότι βρισκόταν ακριβώς στο κέντρο της παλλόμενης ηλεκτρονικής καρδιάς τους. Αυτά που γίνονταν πρωτοσέλιδο τη μια μέρα είχαν ξεχαστεί την επό-

μενη. Δεν είχε πια την ενέργεια να παρακολουθεί το ENPS⁴ του Associated Press, το τέρμα των ειδήσεων της ψηφιακής εποχής.

Πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά της. Ίσως απλώς να ήταν κουρασμένη. Περιμένε υπομονετικά με το πιγούνι στηριγμένο στα χέρια της να φορτωθούν τα προγράμματα κι έπειτα άνοιξε το υλικό της. Εκείνη το έβρισκε ήδη αρκετά ενδιαφέρον, αλλά τα μεγάλα κεφάλια δεν έδειχναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

Θυμήθηκε τον Σπάικ εκεί έξω, τη φωνή του πάνω από τα κύματα. Μάζεψε τις σημειώσεις της και ετοίμασε την παρουσίασή της.

Το κλιμακοστάσιο ήταν σκοτεινό. Το αγόρι έκλεισε πίσω του την πόρτα του διαμερίσματος και αφουγκράστηκε προσεκτικά. Το χαλασμένο παράθυρο στις σκάλες που οδηγούσαν πάνω, στο διαμέρισμα του γερο-Άντερσον, σφύριζε απ' τον αέρα, ως συνήθως. Το ραδιόφωνο του γέρου ήταν ανοιχτό, κατά τα άλλα όμως το διαμέρισμα ήταν τελείως ήσυχο.

Είσαι άχρηστος, σκέφτηκε. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Δειλέ.

Κοντοστάθηκε για λίγο κι έπειτα τράβηξε αποφασιστικά προς την εξώπορτα. Ένας αληθινός πολεμιστής δεν θα φερόταν ποτέ έτσι. Το ήξερε από τα βιντεοπαιχνίδια του, όπου είχε φτάσει σχεδόν στο επίπεδο του Κυρίαρχου· ο Cruel Devil θα γινόταν σύντομα Θεός Teslatron. Ήξερε πως το μόνο που είχε σημασία ήταν να μη δείξεις ποτέ δισταγμό στη μάχη.

Έσπρωξε την πόρτα, η οποία αντέδρασε με ένα παραπονιάρικο τριξίμο. Το χιόνι που έπεφτε ασταμάτητα όλο τον χειμώνα δεν της επέτρεψε να ανοίξει πολύ – κανείς δεν είχε καθαρίσει τα σκαλιά εκείνο το πρωί. Στριμώχτηκε στη χαραμάδα και κατάφερε να βγει έξω. Καθώς όμως το σακιδιό του πιάστηκε στο

4 Electronic News Production System (Ηλεκτρονικό σύστημα παραγωγής ειδήσεων): Λογισμικό που έχει αναπτυχθεί από τμήμα του Associated Press για την παραγωγή και διαχείριση των μεταδόσεων ειδήσεων.

χερούλι της πόρτας, εκείνος τινάχτηκε προς τα πίσω, συγκρατώντας μια θυμωμένη κραυγή. Άρχισε να το τραβάει δυνατά, ώσπου άνοιξαν οι ραφές στη μία του πλευρά· ωστόσο δεν τον ένοιωξε.

Κατρακύλησε τα σκαλιά κουνώντας μανιασμένα τα χέρια του προκειμένου να κρατήσει την ισορροπία του. Όταν έφτασε στη βάση τους, έριξε μια ματιά πάνω από τον φράχτη, πίσω από την παχιά κουρτίνα του χιονιού, και κοκάλωσε.

Ο ουρανός φωτιζόταν από γαλάζια φώτα που αναβόσβηναν. Έφτασαν, σκέφτηκε νιώθοντας ένα σφίξιμο στον λαιμό του. Συμβαίνει στ' αλήθεια.

Ξεκίνησε κατακεί, αλλά σταμάτησε δίπλα σε μια χαλασμένη μηχανή κουρέματος του γκαζόν που είχε καλυφθεί σχεδόν ολοκληρωτικά από το χιόνι, νιώθοντας την καρδιά του να χτυπάει όλο και πιο δυνατά, όλο και πιο γρήγορα. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του. Δεν ήθελε να δει τι γινόταν, δεν τολμούσε να πλησιάσει και να κοιτάξει. Έμεινε ακίνητος αψηφώντας το κρύο που κοκάλωνε το τζελ στα μαλλιά του, τις σκληρές χιονονιφάδες που προσγειώνονταν στη μύτη του, το κάψιμο στα αυτιά του. Κάθε ήχος ήταν τυλιγμένος με το βαμβάκερο κάλυμμα του χιονιού, ο θόρυβος από το εργοστάσιο σιδήρου ίσα που ακουγόταν.

Κατόπιν άκουσε φωνές, μια μηχανή αυτοκινήτου, ίσως δύο. Άνοιξε τα μάτια του διάπλατα και κοίταξε πέρα από τον φράχτη προς το γήπεδο ποδοσφαίρου.

Αστυνομία, σκέφτηκε. Ακίνδυνη.

Περίμενε πρώτα να ηρεμήσει κι έπειτα προχώρησε σκυμμένος προς τον δρόμο. Δύο περιπολικά κι ένα ασθενοφόρο, άνθρωποι με κορμοστασιά και αυτοπεποίθηση, με φαρδιές πλάτες, ζώνες και στολές.

Όπλα, σκέφτηκε το αγόρι. Πιστόλια. Μπαμ, μπαμ, σκοτώθηκαν.

Στέκονταν εκεί και μιλούσαν, περιφέρονταν και έδειχναν προς διάφορες κατευθύνσεις. Ένας άντρας ξετύλιγε μια κορδέλα. Μια γυναίκα έκλεισε τις πίσω πόρτες του ασθενοφόρου κι

έπειτα μπήκε στο κάθισμα του συνοδηγού. Περίμενε πως θα άκουγε σειρήνες, αλλά δεν έγινε κάτι τέτοιο· δεν είχε νόημα να βιαστούν να φτάσουν στο νοσοκομείο.

Επειδή είναι ήδη νεκρός, σκέφτηκε το αγόρι. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.

Ένα λεωφορείο πέρασε απ' τον δρόμο επιταχύνοντας με θόρυβο. Είδε το νούμερο ένα να περνάει από μπροστά του και τσατίστηκε που το έχασε. Η μαμά του θύμωνε πολύ όποτε έφτανε αργοπορημένος.

Έπρεπε να βιαστεί, έπρεπε να τρέξει, αλλά τα πόδια του αρνούνταν να κουνηθούν. Δεν μπορούσε να βγει στον δρόμο. Μπορεί να περνούσαν αυτοκίνητα. Χρυσαιά αυτοκίνητα.

Τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν. Έπεσε στα γόνατα κι έβαλε τα κλάματα. Σκεφτόταν πόσο δειλός ήταν, αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

«Μαμά» ψιθύρισε «δεν ήθελα να δω τίποτα».

[Αρκεί να αγοράσετε ένα και μόνο βιβλίο της Liza Marklund. Η συνέχεια είναι απολύτως προβλέψιμη: θα ξενουχήσετε και το πρωί θα πάτε τρέχοντας στο βιβλιοπωλείο για το επόμενο της σειράς.] JAMES PATTERSON, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΟΥΡΑΝΟ...

Ένας δημοσιογράφος βρίσκεται δολοφονημένος στο κατάλευκο, παγωμένο τοπίο μιας βόρειας σουηδικής πόλης. Η Άνικα Μπένγτζον, ρεπόρτερ μιας εφημερίδας της Στοκχόλμης, σχεδίαζε να τον συναντήσει προκειμένου να ανταλλάξουν πληροφορίες για την υπόθεση μιας παλιάς τρομοκρατικής επίθεσης στην αεροπορική βάση της περιοχής και τώρα υποπευτεται ότι ο θάνατός του συνδέεται με αυτό το γεγονός.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΥΠΟΜΟΝΕΤΙΚΑ.

Παρά τις ρητές διαταγές του αφεντικού της, αρχίζει να ερευνά την υπόθεση. Σύντομα ακολουθούν και άλλοι φόννοι. Η Άνικα ξέρει ότι οι δολοφονίες συνδέονται μεταξύ τους. Παράλληλα, αρχίζει να υποψιάζεται ότι ο άντρας της κάτι κρύβει. Πλέον τίποτα δεν μπορεί να απαλύνει τη μοναξιά που έχει τρυπώσει στη ζωή της. Και πίσω απ' όλα αυτά παραμονεύει η μυστηριώδης φιγούρα της Κόκκινης Λύκαινας. Τελικά η Άνικα θα πρέπει να ανακαλύψει την αλήθεια όχι μόνο για τους φόννους αλλά και για τα μυστικά που διαλύουν την οικογένειά της.

[Σασπένς που κόβει την ανάσα.] HARLAN COBEN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

[Αριστοτεχνική πλοκή που απογειώνεται χάρη σε μια εξαιρετικά συμπαθητική και δυναμική ηρωίδα. Θρίλερ από τα λίγα.] KIRKUS REVIEWS

[Η Marklund χαρίζει στην ηρωίδα της τρομερό δυναμισμό χωρίς όμως να της στερεί την ευαισθησία και την τρωτότητά της.] PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978-960-566-412-1

9 789605 466412 1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6412

APPLICATION
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)